

„Fatter tier,
Mutter skri'er:
du har kysset mine Pi'er!
Singsalia! Singsalium!
Bum!“

Tre Timer senere sad han paa Grøftekanten en Milsvej fra Købstaden og havde taget sit Madklæde frem. Han var forresten slet ikke sulten, og ved Synet af Ane-Mettes omhyggeligt smurte Mellemmader tabte han nu rent Appetiten.

Henne paa Vejen kom et langt, magert Kvindemenneske med en Kludesæk paa Ryggen og en Stav i Haanden. Han kendte hende godt. Det var en gammel Halvtosse, der gik omkring i Herredet og tiggede. Da hun fik Øje paa hans Mellemmader, standsede hun foran ham, skuttede sig i sine Pjalter og bad om en Bid i Guds Navn.

Søren havde endnu aldrig nægtet en Fattig et Stykke Mad; men Ane-Mettes sidste Rundtenom'er var ham for dyrebar en Gave. Han lod Konen gaa med en Toskilling.

Længe fulgte han hende med Øjnene, mens han tænkte paa, at hun maaske inden Aften vilde naa til Enslev og banke paa hos Ane-Mette og komme ind i Køkkenet og faa sin Kaffetaar. Han saae helt livagtig for sig, hvordan Ane-Mette kom ud med bette Hanne paa Armen og allerede var lidt urolig over, at han ikke var kommen tilbage. Tyge trykkede sig op ad hendes Kjole og var angst for den fremmede Kælling med det grimme Hundeansigt. Og udenfor paa Dørstenen stod Kresten med Jørgen i Haanden; de kiggede ud ad Vejen efter ham ...

Han angrede nu, at han ikke ogsaa lod de sidste ti Rigsdaler af sine Rejsepenge blive tilbage derhjemme. Han havde før fægtet sig frem som vandrende Gesell og kunde vel gøre det endnu engang. Saasnart han kom til Byen, vilde han skrive til Ane-Mette og forklare hende sine Hensigter. Og han vilde bede hende om at være ved godt Mod og bare vente paa ham. Alt, hvad han fortjente udover Føden, vilde han sende hende. Hverken hun eller Børnene skulde komme til at lide Nød.

Inde i Byen søgte han ned i Madam Jørgensens Kælderbe-